

πάνω σὲ ξεχασμένες διαθήκες γραμμένες ἀπὸ
μένα
σὲ μέρες πού ἔβλεπα τὸ πανομοιότυπὸ σου σ'
ὄνειρο

ἀνοίγω ἕνα ὄστρακο καὶ βρίσκω τὴν καρδιά
σου
πού ξεαναγυρίζει στὴ θύελλα τῶν θυ-
ελλῶν,
τὸ ταίρι τῆς Ἐπιθυμίας
πού λυσσομανάει στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ κρε-
βατιοῦ μας

Τὸ κρεμασμένο στὸν καθρέφτη μου κορίτσι
κοιτάζει μὲ φρίκη
καθὼς ἀλλάζω τὰ μάτια μου μὲ τὰ δικά σου
Ἀλλὰ πολὺ ἀργά
τραβάω τοῦ ὕπλου τὴ σκανδάλη
καὶ ὁ καθρέφτης θρυμματίζεται

Οἱ εἰκόνες μας πολλαπλασιάζονται καὶ ἡ γῆ γί-
νεται μιὰ σταλίτσα
καθὼς βέλη οἰχνόνται στὰ μάτια μου μὲ τὴν
ἀσγὴ

Ευπνηγμένος

Σαρωμένοι ἀπ' τὰ σύννεφα
Βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ κήπους κάτω ἀπ' τὴ
θάλασσα.
Φλογερὰ ὄσπρα παράθυρα
Ἀπ' ὅπου ἀηδόνια καμαρώνουν στὸν ἥλιο.

Ἔχουμε ἔρθει ἀπὸ τίς πόλεις τῆς πεδιάδας
Ἦ ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λήμνη τῶν δαιμόνων;

Ὀλόκληρο τὸ σῶμα μας εἶναι φτερούγα,
Κόρη τῶν μισοῖδωτων κόσμων
Μαζί πετάμε σὲ βράχους σάρκας
Κάτω ἀπ' τοὺς ἥσκιους τῶν ἀρχαίων ἐραστῶν.

Δὲν ὑπάρχει κανόνας ἐδῶ,
Οὔτε ἐποχὲς οὔτε ἀθλιότητα.
Ἦ τὰρχουν μόνο οἱ ἐπιθυμίες μας
Φανερωμένες στὴν ὁμίχλη.
Ἔδῳ φαντάσματα ξεαναγεννιοῦνται κάθε
στιγμὴ
Στ' ἀραχνένια δίχτυα τοῦ προσώπου σου.

Τὰ μαλλιά σου εἶναι μπλεγμένα μὲ μικρὰ
παιδιά
Ποὺ γελοῦν στὸ φεγγαρόφωτο
Πεταλούδες ἔχουν ἔρθει ν' ἀναπαυθοῦν πάνω
στὰ χεῖλῃ σου
Ποὺ τὰ λόγια τους ντύνουν τὰ χορεύοντα ἀ-
στέρια
Ποὺ πέφτουν ἐλαφρὰ στὴ γῆ

Ἔχεις γίνει τόσο μνημειακὴ,
Κι ἐγὼ τόσο νύσταγμένος.
Νερὸ κυλάει ὥς τὰ καθαρά σου στήθη.
Σ' ἕνα λεπτὸ θά γίνεις σκιά
Κι ἐγὼ φλόγα στὸν ὕπνο.

Θ' ἀνταμωθοῦμε,
Διάδρομοι θ' ἀνοίξουν
Ἦ βροχὴ θά ῥθῇ μέσα,
Ἦ ξεστῆ δαγκωματιά τῶν σκυλιῶν θά εἶναι
πάνω μας.

Καὶ γλιστρώντας μ' ἕνα θαυμάσιο ἄγγιγμα
Ὅλων τῶν φεγγαριῶν τοῦ διαστήματος,
θὰ εἴμαστε οἱ ἐραστές,

Ποὺ μοιράζουν τὸ αἷμα τους
Στὰ μυστικά περάσματα τῆς καρδιάς.

Γκάλογουαίη Κίννελ (1927)

Ποιήματα τῆς νύχτας

1

Ἀγγίζω τὸ πρόσωπό σου,
Κινῶ τὸ χέρι μου σὲ
Κλίσεις, πλαγιές, βόλους ὄρασης,
Βλεφαρίδες μόλις ἱκανὲς ν' ἀγγιχτοῦν,
Χεῖλῃ πού ὑποχωροῦν τόσο εὐκολα,
Ποὺ εἶναι τάραγμα γὰ νιώθω ἀποκάτω
Τὸ σκληρὸ μορφασμὸ τῶν ὀστέων.

Σκεπασμένα λίγο, μόλις τυλιγμένα,
Ζύγωμα, ἄνω γνάθος, κωνοειδές.

2

Βάζω τὸ χέρι μου
Στὸ πλευρὸ τοῦ προσώπου σου,
Ἀκουμπᾶς τὸ κεφάλι σου λίγο
Μέσα στὸ χέρι μου—κι ἔτσι,
Ξέρω πὼς εἶσαι ἕνας μυξὸς
Βυθισμένος σὲ χειμέρια νάρκη
Ἕνα μοναχικὸ, ξαλισμένο δάρος
Κλεισμένο στὸ φυσικὸ μυστήριό.

3

Ἕνα ὅσπὸ τῆς παρεῖας,
Ἕνα καμπύλο κομμάτι φρυδιοῦ,
Μιὰ χλωμὴ βλεφαρίδα
Πλέουν στὸ σκοτάδι,
Καὶ τώρα ξεχωρίζω
Ἕνα μάτι, σκοτεινὸ,
Ἐλιγμένο μὲ ἀπόμακρα, ἀνεξήγητα φῶτα.

4

Μόλις ἀγγίζοντας, κρατᾶω
Αὐτὸ πού μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω μόνο
Σὰν μερικὲς βαθύτατες ἀναμνήσεις μέσα στὰ
μυρᾶτσα μου,
Ὅχι, δικές μου, μὰ σὰν ἡ ζωὴ μέσα μου
Ἀργὰ νὰ θυμᾶται τι εἶναι.

Εἶσαι τώρα ἐδῶ ξαπλωμένη στὴ φυσιολογικό-
τητά σου,
Αὐτὸς ὁ ὥραϊος βαθμὸς τῆς πραγματικότητας.

5

Καὶ τώρα ἡ μέρα, σχεδία πού σκορπάει, ἔρ-
χεται.